

Poslijediplomski sveučilišni studij
Književnost i kulturni identitetObrazac 1
Prijava teme doktorske disertacije

OPĆI PODATCI			
IME I PREZIME	Marko Ek		
Naziv studija	Poslijediplomski sveučilišni studij Književnost i kulturni identitet		
Matični broj	215		
Odobranje teme za stjecanje doktorata znanosti (staviti križić u polje)	☒ u okviru doktorskog studija	☐ izvan doktorskog studija	☐ po osnovi znanstvenih dostignuća
Ime i prezime majke i/ili oca			
Datum i mjesto rođenja			
Adresa			
Telefon / mobitel			
e-pošta			
ŽIVOTOPIS			
Obrazovanje (od novijega k starijem datumu)	2013. – Sveučilište Josipa Jurja Strossmayera u Osijeku, Filozofski fakultet, Poslijediplomski studij Književnost i kulturni identitet 2009. – 2011. – Sveučilište Josipa Jurja Strossmayera u Osijeku, Filozofski fakultet, Diplomski studij hrvatskog jezika i književnosti 2006. – 2009. – Sveučilište Josipa Jurja Strossmayera u Osijeku, Filozofski fakultet, Preddiplomski studij hrvatskog jezika i književnosti		
Radno iskustvo (od novijega k starijem datumu)	24. 7. 2020. – viši stručni savjetnik, Uprava za visoko obrazovanje, Ministarstvo znanosti i obrazovanja, Zagreb 17. 2. 2020. – 23. 7. 2020. – posebni savjetnik u kabinetu ministrice znanosti i obrazovanja Blaženke Divjak, Ministarstvo znanosti i obrazovanja, Zagreb 10. 2017. – 10. 2018. – asistent u naslovnom zvanju (kolegiji iz povijesti drame i kazališta), Sveučilište Josipa Jurja Strossmayera u Osijeku, Akademija za umjetnost i kulturu, Osijek 7. 9. 2012. – 24. 5. 2020. – nastavnik Hrvatskog jezika, Ugostiteljsko-turistička škola, Osijek		

Obrazac 1
Prijava teme doktorske disertacije

<p>Popis radova</p>	<p>a) Marko Ek, <i>Poslijeratna vedrina Budakova Klupka</i>, Književna revija, Matica hrvatska Osijek, Osijek, 2015.</p> <p>b) Tina Varga Oswald i Marko Ek, <i>Nadasev doprinos retorici postmoderne u romanu Divna povijest fotografije</i>, Lingua Montenegrina, Časopis za jezikoslovna, književna i kulturna pitanja, god. VIII/1, br. 15, Fakultet za crnogorski jezik i književnost, Cetinje, 2015.</p> <p>c) Marko Ek, <i>Metodički pristup interpretaciji pjesničke zbirke Grigora Viteza Kad bi drveće hodalo</i>, Međunarodni naučno-stručni skup Kulturni identitet u digitalnom dobu, Filozofski fakultet, Zenica, 2014.</p> <p>d) Ružica Jovanović, Marko Ek, <i>Dva modela biografije o Ivani Brić-Mažuranić</i>, u: Nauka i suvremeni univerzitet, Međunarodni stručni skup, ur. prof. dr. Bojana Dimitrijević, Filozofski fakultet, Niš, 2012.</p> <p>e) Tina Varga Oswald, Marko Ek, <i>Nastavna sredstva i pomagala u nastavi hrvatskog jezika na jeziku i pismu mađarske nacionalne manjine</i>, u: prof. dr. sc. Ljiljana Petrovački (ur.), <i>Metodički vidici</i>, Časopis za metodiku nastave jezika i književnosti, Filozofski fakultet, Niš, 2011.</p> <p>f) Marko Ek, <i>Pogled u duhovnu i religioznu motiviku romana Derviša Sušića Hodža strah</i>, Međunarodna naučna konferencija Sarajevski filološki susreti I., Filozofski fakultet, Sarajevo, 2010.</p> <p>g) Tina Varga Oswald, Marko Ek, <i>Nadasev doprinos retorici postmoderne u romanu Divna povijest fotografije</i>, u: Edo Jurić (ur.), <i>Godišnjak Ogranak Matice hrvatske u Belom Manastiru</i>, svezak 7 (2010), Ogranak Matice hrvatske u Belom Manastiru, Beli Manastir, 2010.</p> <p>h) Marko Ek, <i>Nastavna sredstva u nastavi književnosti</i>, u: prof. dr. sc. Ana Pintarić (ur.), <i>Život i škola</i>, Časopis za teoriju i praksu odgoja i obrazovanja, br. 24., god. 56., Sveučilište Josipa Jurja Strossmayera u Osijeku, Filozofski fakultet, Osijek, 2010.</p>
<p>Popis aktivnih sudjelovanja na kongresima</p>	<p>a) Međunarodni naučno-stručni skup Kulturni identitet u digitalnom dobu, Filozofski fakultet, Zenica, 2014., izlaganje: <i>Metodički pristup interpretaciji pjesničke zbirke Grigora Viteza Kad bi drveće hodalo</i></p> <p>b) Međunarodni stručni skup, ur. prof. dr. Bojana Dimitrijević, Filozofski fakultet, Niš, 2012., izlaganje: <i>Dva modela biografije o Ivani Brić-Mažuranić</i>, u: Nauka i suvremeni univerzitet,</p> <p>c) Međunarodna naučna konferencija Sarajevski filološki susreti I., Filozofski fakultet, Sarajevo, 2010., izlaganje: <i>Pogled u duhovnu i religioznu motiviku romana Derviša Sušića Hodža strah</i></p>

NASLOV PREDLOŽENE TEME	
Hrvatski	Metodološki doprinosi Vatroslava Jagića oblikovanju žanra povijesti hrvatske književnosti u 19. stoljeću
Engleski/njemački (za one koji žele da im se odobri pisanje doktorske disertacije na stranom jeziku)	
Jezik na kojem će se pisati disertacija	Hrvatski
OBRAZLOŽENJE TEME	
Sažetak na hrvatskom jeziku (maksimalno 1000 znakova s praznim mjestima)	<p>Književna povijest kao zaseban žanr znatnije se razvija u 19. stoljeću kad se ujedno i odvaja od opće povijesti i postaje dijelom znanosti o književnosti. Prve povijesti hrvatske književnosti nastaju u 19. stoljeću tijekom kojeg ih je napisano čak dvadesetak, što potvrđuje ne samo konstituiranje žanra nego i važnost njegove dinamike razvoja u tih stotinjak godina. Veći broj devetnaestostoljetnih povijesti književnosti prikazuje dio hrvatske književne prošlosti, dok je samo jedna cjelovita – prikazuje povijest hrvatske književnosti od početaka do tadašnjosti. Riječ je o povijesti Gjure Šurmina <i>Povjest (!) književnosti hrvatske i srpske</i> iz 1898. S druge pak strane, djelomična <i>Historija književnosti naroda hrvatskoga i srbskoga</i> Vatroslava Jagića iz 1867. zbog svojih metodoloških obilježja smatra se prvom modernom književnom povijesti u hrvatskoj književnosti.</p> <p>Tema disertacije usmjerena je s jedne strane na analizu znanstvenog i stručnog rada Vatroslava Jagića vezanog uz književnopovijesne teme kojima se počeo baviti već na samom početku svoje karijere u časopisu <i>Književnik</i>, kojeg pokreće s Franjom Račkim i Josipom Torbarem 1864. godine, a nastavio njegovati i u daljnjem radu u inozemstvu, i s druge strane – na analizu razvoja žanra povijesti književnosti u 19. stoljeću imajući u vidu metodološka načela, rješavanja pitanja periodizacije hrvatske književnosti, stilska obilježja književnopovijesnog diskurza te njihove materijalne i kulturne okolnosti nastanka. Pritom će se osobito uzeti u obzir važnost i utjecaj Jagićeve <i>Historije književnosti naroda hrvatskoga i srbskoga</i> (1867.) na modele povijesti hrvatske književnosti u 19. st. Uz prikaz razvoja žanra u 19. stoljeću istaknut će se i oblikovni utjecaj na dvadesetostoljetnu književnu povijest.</p> <p>Teorijsko i metodologijski žanr književne povijesti ispitivat će se iz perspektive promjena koje su zahvatile žanr nakon postukturalizma u 20. st. koje ga lišavaju potpune objektivnosti jer povjesničar ne može izbjeći vlastite afinitete i osobne procjene pri stvaranju slika bilo stilske epohe, književnika, djela ili društvenih pojava.</p>

Poslijediplomski sveučilišni studij
Književnost i kulturni identitet

Obrazac 1
Prijava teme doktorske disertacije

<p>Sažetak na engleskom/njemačkom jeziku (maksimalno 1000 znakova s praznim mjestima)</p>	<p>Literary history as a separate genre developed significantly in the 19th century, when it separated from general history and became part of the science of literature. The first histories of Croatian literature were created in the 19th century, during which as many as twenty of them were written, which confirms not only the constitution of the genre but also the importance of its dynamic development in those hundred years. A large number of nineteenth-century literary histories show a part of the Croatian literary past, while only one is complete - it shows the history of Croatian literature from the beginning to the present day. It is about the history of Gjura Šurmin's <i>Povjest (!)</i> of Croatian and Serbian literature from 1898. On the other hand, Vatroslav Jagić's partial <i>History of the Literature of the Croatian and Serbian People</i> from 1867 is considered the first modern literary history of Croatian literature due to its methodological features. The topic of the dissertation is focused, on the one hand, on the analysis of the scientific and professional work of Vatroslav Jagić related to literary and historical topics, which he began to deal with at the very beginning of his career in the magazine <i>Književnik</i>, which he started with Franjo Rački and Josip Torbar in 1864, and continued to nurture in his further work. abroad, and on the other hand - to the analysis of the development of the literary history genre in the 19th century, bearing in mind the methodological principles, solving the question of periodization of Croatian literature, the stylistic features of the literary-historical discourse and their material and cultural circumstances of origin. The importance and influence of Jagić's <i>History of the Literature of the Croatian and Serbian Peoples</i> (1867) on the models of the history of Croatian literature in the 19th century will be particularly taken into account. Along with the presentation of the development of the genre in the 19th century, the formative influence on the twentieth-century literary history will also be highlighted. The theoretical and methodological genre of literary history will be examined from the perspective of the changes that affected the genre after post-structuralism in the 20th century, which deprive it of complete objectivity, because the historian cannot avoid his own affinities and personal assessments when creating images of any stylistic epoch, writer, work or social phenomenon.</p>
<p>Uvod (maksimalno 2000 znakova s praznim mjestima)</p>	
<p>Vatroslav Jagić je ponajprije svojim studijama <i>Kratki priegled hrvatsko-srbske književnosti u posljednje dvie-tri godine</i> (1866.) te <i>Historijom književnosti naroda hrvatskoga i srbskoga</i> (1867.) pridonio utemeljenju žanra hrvatske povijesti književnosti. Metodološki je njegov pristup u njima inovativan jer književni povjesničar u njima odustaje od pozitivističkog biobibliografskog dokumentarizma i nudi teorijski okvir koji će se usredotočiti na analizu književnih djela i njihovih funkcija u društvu i kulturi. Osim toga, povezuje jezik i književnost, ali ističe i njihove različite zakonitosti, ukazuje na važnost književnih specifičnosti u odnosu na opću historiografiju, kao što su npr. stilska obilježja književnih djela, pisaca, ali i specifičnosti drugih književnih pojava. Književnopovijesni rad Vatroslava Jagića imao je velik doprinos usustavljanju žanra na početku razvoja hrvatske književne povijesti.</p> <p>Žanr povijesti književnosti utemeljuje se u 19. stoljeću kad se odvaja od opće povijesti, tim činom odvajanja povijesti književnosti žanr se počinje institucionalizirati u okviru hrvatske znanosti o književnosti. Razvoju žanra svjedoči mnoštvo povijesti književnosti koje su nastale u 19. st. od kojih su važnije sljedeće: Dragutin Seljan, <i>Početak, napredak i vrednosti Literature Ilirske s kratkim geografičko-statističkim opisom Ilirskih država</i> (1840.), Milan Bogović, <i>Kratki pregled naše književnosti od g. 1835. do najnovije doba</i> (1853.), Antun Mažuranić, <i>Kratki pregled stare literature hrvatske</i> (1855.), Vatroslav Jagić, <i>Kratki priegled hrvatsko-srbske književnosti u posljednje dvie-tri godine</i>, August Šenoa, <i>Hrvatska književnost</i> (1865.), Platon A. Kulakovski, <i>Ilirizm – Izsledovanie po istorii horvatskoj literatury perioda vrozozhdenija</i> (1894.), Ferdo Miler, <i>Povijest književnosti u primjerima</i> (1895.), Gjuro Šurmin, <i>Povjest (!) književnosti hrvatske i srpske</i> (1898.) itd.</p> <p>Treba istaknuti i tešku zadaću žanra književne povijesti, s jedne strane dužan je ponuditi objektivni pristup predstavljanju razvoja nacionalne književnosti s reprezentativnim izborom književnika i djela, dok je s druge strane subjektivni element selekcije povjesničara neizostavan. Autori povijesti više ili manje svjesno odabiru književnike i djela kojima su skloni ili u</p>	

Poslijediplomski sveučilišni studij
Književnost i kulturni identitet

Obrazac 1
Prijava teme doktorske disertacije

kojima prepoznaju veću kvalitetu; nadalje, književne pojavnosti razumijevaju u skladu sa svojim znanstvenim afinitetima i spoznajama te procjene utjecaja književnika i djela izvršavaju prema vlastitim uvjerenjima, ali i zahtjevima koje su pripisali žanru. Društvene okolnosti u kojima autor živi te ideologija kojoj je (samo)odgojem i odrastanjem u nekoj kulturi postao sklon, također nameću pitanja koliko je žanr književne povijesti usko vezan za zbilju, a koliko je rezultat ideoloških stavova svog autora. Praksa je pokazala da su književne povijesti koje su nastajale tijekom 19., ali i 20. stoljeća, uvijek bile protkane autorovim (znanstvenim) glasom i njegovim ideološkim stavovima. Takvo „novo“ čitanje povijesti književnosti rezultat je raznorodnih teorijskih pristupa nakon postukturalizma koji, osim što uključuju priznavanje povijesnih i društvenih okolnosti na književnost nekog vremena te autorovih osobnih sklonosti, aktiviraju i pluralan pristup koji promatra književnost u širem kontekstu kulturnih artefakata i društvenih fenomena određenog vremena. Treba reći i da u sveukupnosti napisanih povijesti do danas dominiraju djelomične koje daju pregled književnosti do nekog određenog vremena ili se bave točno određenim dijelom hrvatske književne povijesti, a samo je pet cjelovitih, od kojih je jedna iz vremena 19. stoljeća. Tih pet povijesti su sljedeće: Gjuro Šurmin, *Povjest književnosti hrvatske i srpske* (1898.), Slavko Ježić, *Hrvatska književnost od početaka do danas 1100 – 1941* (1944.), Ivo Frangeš, *Povijest hrvatske književnosti* (1987.), Dubravko Jelčić, *Povijest hrvatske književnosti: tisućljeće od Bašćanske ploče do postmoderne* (1997.) i Slobodan Prosperov Novak, *Povijest hrvatske književnosti, od Bašćanske ploče do danas* (2003.). Velik broj povijesti književnosti u 19. stoljeću svjedoči o važnosti i aktualnosti žanra u tom vremenu, no kako je već rečeno, zbog Jagićeve metodološke koncepcije, vrlo moderne za to vrijeme, njegov se rad smatra ključnim. Stoga će se pomnije istražiti cjelokupni književnopovijesni rad Vatroslava Jagića, kao i metodološka načela ostalih povijesti koje su nastale u 19. stoljeću te izdvojiti njihove posebnosti: od nasljeđivanja strukturnih značajki ranijih modela povijesti književnosti do oblikotvornog utjecaja Jagićeva pristupa na ondašnju metodologiju povijesti književnosti.

Pregled dosadašnjih istraživanja (maksimalno 5000 znakova s praznim mjestima)

Disertacija se oslanja na dosadašnja istraživanja o Jagićevu utjecaju na razvoj žanra povijesti književnosti i njegovu oblikovanju metodoloških koncepcija povijesti književnosti nastalih u 19. stoljeću, kako u inozemnoj tako i u hrvatskoj filologiji. U tom smislu važna je i knjiga **Lik Vatroslava Jagića** (1963.) **Krešimira Filića** koja predstavlja Jagićev život te njegov znanstveni i stručni rad u okviru domaće i inozemne filologije. Osobito se ističe Jagićev utjecaj na razvoj književne povijesti, ali i hrvatske znanosti u časopisu *Književnik* (1864.-1866.) koji je pokrenuo. U tumačenju Jagićeva utjecaja na razvoj književne povijesti važan je i članak **Miroslava Kvapila Vatroslav Jagić kao književni historičar** (1986.) u kojemu Kvapil analizira natuknicu *Jihoslované* u znanstvenom rječniku *Slovník naučný* u okviru koje je Jagić napisao *Literaturu Jihoslovanův v užším smyslu (t. j. Chorvato-Srbův)* oko 1864./1865. godine. Nakon detaljne analize natuknice Kvapil nedvosmisleno ističe da je Jagić u ovom članku donio *prvu cjelovitu povijest hrvatske i srpske književnosti* (str. 153.). O Jagićevu književnopovijesnu utjecaju na razvoj žanra književne povijesti ukazao je i **Eduard Hercigonja u Predgovoru druge knjige Povijesti hrvatske književnosti** (1975.) gdje ističe da je Jagićevo djelo *Historija književnosti naroda hrvatskoga i srbskoga* (1867.) *nadživjelo njegovo vrijeme i po metodološkim načelima, neopterećenosti, predrasudama, osjećaju za otkrivanje stvarnih književnih kvaliteta i zrelosti vrijednosnih prosudbi – ostalo svježim do danas.* (str. 7.) Ta se teza, nastavljajući se na Kvapilovu, može smatrati nezaobilaznom jer potvrđuje Jagićevo ključno sudjelovanje u razvoju žanra povijesti književnosti. O važnosti Jagića i njegova djelovanja u časopisu *Književnik* pisao je **Stjepan Damjanović** u knjizi *Opširnost bez površnosti, Podsjetnik na život i djelo Vatroslava Jagića* (2006.) u kojoj uz kronološki prikaz Jagićeva života nudi pregled i znanstvenog i stručnog rada u okviru književne povijesti i filologije općenito. **Miroslav Šicel** u članku *Književno-povijesni doprinos Vatroslava Jagića u časopisu Književnik* (2007.) iscrpno predstavlja rad Vatroslava Jagića, kao jednog od trojice pokretača časopisa *Književnik* uz Franju Račkog i Josipa Torbara, koji je bio oblikotvoran za njegove metodološke pristupe žanru povijesti književnosti. Primjerice, prema Šicelu u *Kratkom priegledu hrvatsko-srpske književnosti od posljednje dvie-tri godine* (1866.) Jagić potvrđuje važnost usmene/narodne književnosti i dovodi je u usku vezu s nacionalnim identitetom, usto iznosi stavove o važnosti i ulozi

Poslijediplomski sveučilišni studij
Književnost i kulturni identitet

Obrazac 1
Prijava teme doktorske disertacije

književnosti koji su srodni Šenoinima, o estetskom statusu epa *Smrt Small-age Čengića* te mjestu suvremenog kazališta u društvu i o ulozi tadašnje nedovoljno razvijene književne kritike. Imajući u vidu sve navedeno Šicel ističe da to nikako nije samo kratki pregled književnosti, nego opsežan rad od tridesetak kartica teksta u kojemu je napravljena izvrsna sinteza književnosti odabranog vremena s mnoštvom ideja za daljnji smjer razvoja književnosti. U radu **Tihomila Maštrovića *Vatroslav Jagić i pjesnici hrvatskog romantizma*** (2007.) prikazan je Jagićev doprinos u radu časopisa *Vienac* u kojemu je objavio članak *Plodovi književnosti hrvatsko-srbske od posljednje dvie godine* (1869.) u kojemu iznosi niz prosudbi hrvatske književnosti i konkretne prijedloge za njezino poboljšanje. Maštrović u istom radu predstavlja i drugi Jagićev članak iz *Vienca* – *Živi li, napreduje li naša književnost?* koji određuje kao programatski članak u kojemu se zagovara ideja hrvatske književnosti jednake drugim europskim književnostima. Nadalje, Maštrović u svom članku predstavlja Jagićeva promišljanja hrvatskoga književnog stvaralaštva i dosege književne kritike i književne povijesti koje je moguće najpouzdanije detektirati u prvoj fazi njegova znanstvenoga djelovanja dok se nije u potpunosti posvetio jezikoslovlju na području slavenske filologije, osobito kroz njegovu suradnju u časopisu *Književnik*. Maštrović također ističe još jedan podatak važan za Jagićev znanstveni rad – u Berlinu je pokrenuo časopis *Archiv für slavische Philologie* koji je izlazio od 1875. do 1920., u njemu je pratio sve važnije pojave u slavenskoj filologiji priopćujući recenzije pozvanih stručnjaka ili pišući sam kritičke prikaze pojedinih djela i rasprava. Nezaobilazno je važno i Jagićevo iniciranje pokretanja edicije *Stari pisci hrvatski*, o čemu je pisala Ines Srdoč-Konestra u članku ***Vatroslav Jagić o starim dubrovačkim piscima*** (2007.). Srdoč-Konestra ističe da je Jagić ediciju zamislio kao predstavljanje starih pisaca posredstvom izvornih tekstova, autentičnih u filološkom smislu s iscrpnim predgovorima u kojima se nalaze književnopovijesne analize djela i pisaca.

U širem kontekstu govoreći o žanru književne povijesti odabranog vremena, panoramski pregled književnih povijesti 19. stoljeća pružio je Vinko Brešić u poglavlju *Historiografija* u svojoj knjizi ***Hrvatska književnost 19. stoljeća*** (2015.). Primjerice, ističe rad povjesničara Ivana Kukuljevića koji je napisao nekoliko djela iz povijesti književnosti: *Pjesnici hrvatski XV. i Pjesnici hrvatski XVII. vieka* (1855.-1858.), *Književnici u Hrvatah iz prve polovine XVII. vieka s ove strane Velebita* (1869.). Zbog takvog književnopovijesnog rada i pokretanja prvog znanstvenog časopisa *Arkiv za pověstnicu jugoslavensku* (1851.) autor ističe da se Kukuljevića smatra nezaobilazno važnim u postavljanju temelja za razvoj moderne hrvatske književne povijesti, a i Miroslav Šicel ga u knjizi ***Stvaraoci i razdoblja u novijoj hrvatskoj književnosti, Analize i sinteze*** (1971.) određuje kao pretečom hrvatskih književnih povjesničara. S druge pak strane, Brešić ističe i Dragutina Seljana koji je svojom knjigom *Početak, napredak i vrédnost Literature Ilirske s kratkim geografsko-statističkim opisom Ilirskih deržavah* (1840.) napravio prvi pokušaj književnopovijesne sistematizacije suvremene hrvatske književnosti. Na koncu, autor tumači i Vatroslava Jagića koji je 1867. objavio knjigu *Historija književnosti naroda hrvatskoga i srbskoga* (1867.) koja je, za tadašnje vrijeme, bila pisana modernim pozitivističkim pristupom i filološko-komparatističkim načinom analize književnih pojava te ga se zbog toga ocjenjuje utemeljiteljem nacionalne književne povijesti, kao i kod ranije spomenutih znanstvenika, ali i komparatistike. U istom je poglavlju autor predstavio i druge devetnaestostoljetne književne povjesničare i njihove povijesti: *Kratki pregled stare literature hervatske* (1855.) Antuna Mažuranića, *Kratki priegled hrvatsko-srbske književnosti u posljednje dvi-tri godine* (1866.) Vatroslava Jagića, *Ogledalo književne poviesti jugoslavjanske* (I/1864., II/1869.) Šime Ljubića te *Povjesti (!) književnosti hrvatske i srpske* (1898.) Gjüre Šurmina. Uz to, autor je naznačio i problematičnost objektivnosti književnih povijesti te ukazao da na njezino oblikovanje utječu različiti interesi, o istome pitanju pisao je Brešić u knjizi ***Teme novije hrvatske književnosti*** (2001.) u kojoj je istaknuo da je samo nekoliko autora, odnosno nekoliko povijesti književnosti uspjelo dati cjelokupni prikaz hrvatske književnosti od početaka do suvremenosti pa im je samim time i zajamčena ekskluzivnost i osim toga, sve povijesti književnosti odslik su znanstvenih vjerovanja autora i vremena u kojemu su nastale.

O povijesnom razvoju žanra književne povijesti, njegovu metodološkom okviru i općenito o povijestima 19. stoljeća pisala je i Ivana Žužul u svojoj knjizi ***Izmišljanje književnosti, Učinci fikcije u povijestima hrvatske književnosti*** (2019.) u kojoj se prvenstveno bavila analizom dviju povijesti književnosti – Ježićevom *Hrvatskom književnosti od početaka do danas 1100 – 1941* (1944.) i Frangeševom *Povijesti hrvatske književnosti* (1987.). U svojoj analizi dala je uvid u

Poslijediplomski sveučilišni studij
Književnost i kulturni identitet

Obrazac 1
Prijava teme doktorske disertacije

metodološki nacrt pojedine povijesti, prikaz društvenih i ideoloških utjecaja koji se prepoznaju u tekstu, subjektivne autorove intervencije u prikazivanju književnika, djela i periodizacijske sheme, ali i znanstvene spoznaje autora o temi. Na kraju je polazna teza rada potvrđena – analizirane književne povijesti pisane su u okviru tradicionalnih književnih studija i povijesti te je u njima dominantno prisutan *autorov glas*, ideja objektivne književne povijesti ostaje samo na ideji jer je subjektivan element neizostavan. Izuzev navedenog, autorica se u uvodnom poglavlju posvećenom prikazu povijesnog razvoja hrvatske književne povijesti dotaknula i povjesničara 19. stoljeća koji su ostavili veći ili manji trag u razvoju žanra. Predstavlja, primjerice, Vatroslava Jagića za kojeg smatra, kao i Vinko Brešić, da je utemeljitelj žanra i Đuru Šurmina za kojeg smatra da je napisao prvi teorijski osviješten model književne povijesti. O Vatroslavu Jagiću i njegovom važnom književnopovijesnom radu pisala je i Marina Protrka Štimec u članku *Viša potencija duha – Perspektive književnosti u književnopovijesnom i kritičkom radu Vatroslava Jagića* (2012.) u kojem je ukazala na njegov utjecaj na suvremenu književnu povijest, kao i čitanje književnosti uopće. Važna odrednica Jagićeva književnopovijesna rada je, ističe Protrka Štimec, njegovo ukazivanje na nužnost odvajanja književne od opće povijesti te usmjeravanje interesa prema samoj književnosti – pojavama, književnicima i djelima.

Povijest književnosti dio je znanosti o književnosti, međutim, često se ističe njezina pripovjednost, odnosno bliskost s pripovijestima jer ipak predstavlja priču o nekom vremenu, književniku i sl., što s druge strane otvara i pitanje njezine objektivnosti. O toj su tematici i općenito o temi žanra povijesti književnosti u hrvatskoj i europskoj znanosti o književnosti pisali mnogi autori. Ispitivanju žanra povijesti književnosti u hrvatskoj znanosti o književnosti pristupio je Zdenko Škreb u svojoj knjizi *Studij književnosti* (1976.) gdje je o predmetnoj temi progovorio u poglavlju *Povijest književnosti*. Zdenko Škreb u navedenom je poglavlju otvorio pitanje izbora građe književnih djela koje povjesničar predstavlja, istaknuo da je praćenje povijesti književnosti nekog naroda zapravo povijest jezika tog naroda, unio je neophodnost periodizacijskog prikaza povijesti književnosti te prepoznavanje važnosti nekog književnog djela na buduća književna djela u okviru iste nacionalne književnosti, kao i u odnosu na druge nacionalne književnosti. Zdenko Škreb smatra da književni povjesničar u svom radu nezaobilazno treba početi od prikaza društvene stvarnosti unutar koje se razvijala književnost, tek nakon toga moći će pristupiti analizi književnosti – izdvajanju njezinih posebnosti, društvenoj ulozi, njezinu utjecaju na druge književnosti itd. Problematički žanra povijesti književnosti pristupio je Hayden White u knjizi *Tropics of Discourse, Essays in Cultural Criticism* (1978.). White upozorava da je svaki povjesničar i zastupnik neke ideje i svjetogleda kroz koje propituje pa onda i prikazuje povijest, ali da je to kod prikazivanja književne povijesti dodatno vidljivo jer ne postoje dodatni istraživački postupci koji bi dokazali tvrdnje iznesene u nekoj književnoj povijesti, što se primjerice može uraditi u drugim egzaktnijim znanostima. Važan je i pojam *interpretativne povijesti* koji autor uvodi s ciljem ukazivanja da povjesničar svojim znanjima i viđenjima povijesti dopunjava dijelove povijesti koji su u izvorima nejasni ili uopće ne postoje. Zbog te svojevrstne „rascjepkanosti“ književne povijesti na manje priče Roland Barthes u knjizi *Književnost, mitologija, semiologija* (1979.) zastupa tezu da je većina povijesti književnosti zapravo sastavljena od malih monografija o piscima i djelima pa time zapravo kritizira takve povijesti i smatra da one trebaju biti sveobuhvatnije. Također, u knjizi *Književnost i zbilja* (1982.) Viktor Žmegač ističe važnost povijesti književnosti predstavljajući njezine posebnosti kao žanra i svrhu u znanosti o književnosti, ali i kulturi. Smatra da povjesničar u svom radu uvijek ima barem malo subjektivnosti, ukazuje na važnost drukčijeg pristupa različitim epohama, progovara o ulozi estetike književnih djela, pri čemu je važan aspekt da djela u vremenskom slijedu ne postaju bolja ili lošija nego jednostavno drukčija jer nastaju u duhu drukčijeg vremena. Također, Žmegač, kao i Škreb, ukazuje na neophodnost poznavanja društvene stvarnosti u kojoj djela nastaju i dekodiranje kulture svijesti vremena, ukazuje i na neophodnost periodizacijskog pristupa u povijesti književnosti, ali je s druge strane svjestan i problematičnosti periodizacije. René Wellek je u svojoj knjizi *The Attack on Literary History and Other Essays* (1982.), ali i u drugima poput *Concepts of Criticism* (1963.) i *Teorija književnosti* (suautorstvo s A. Warrenom, 1965.), progovorio upravo o važnosti periodizacije, smatra ju potrebnom da bi se moglo usustaviti cjelokupno znanje o književnosti. Wellek ističe i da bi se književna razdoblja trebala imenovati prema specifičnostima obilježja u književnim tekstovima, a ne prema političkim situacijama vezanim za neko vrijeme. Louis A. Montrose je pak u svom članku *Professing the Renaissance: The Poetics of Culture* (1989.) iznio tezu da

Obrazac 1
Prijava teme doktorske disertacije

periodizacijsku shemu kao takvu u cijelosti smatra upitnom i ističe da su granice različitih razdoblja samo naoko granice tih razdoblja jer su stilovi fluidni i mogu se prožimati i daleko nakon, uvjetno rečeno, završetka nekog razdoblja, što je drugačiji stav od prethodno navedenih autora. Također, Montrose smatra da se nove znanstvene spoznaje temelje na već oblikovanim znanstvenim spoznajama povjesničara. Vladimir Biti u poglavlju *Povijest književnosti nakon poststrukturalizma, Kriza Hegelovskih modela* u svojoj knjizi *Pripitomljavanje drugog, Mehanizam domaće teorije* (1989) iznosi svoju teoriju o položaju (problematičnog) žanra povijesti književnosti u suvremenoj znanosti o književnosti te ističe da je riječ o žanru koji je često ovisan o političkoj i ekonomskoj moći jer subjekt sam izabire građu, problematiku kojom će se baviti, kao i koga će, odnosno što povlastiti. Osim toga, analizira i različite znanstvene pristupe žanru, od kojih je vrlo važna teza da književni povjesničar treba biti dovoljno objektivan da se izdigne iznad povijesne zbilje kako bi njegov interpretativni obrazac bio što vjerodostojniji. Unatoč svim problematičnostima žanra Ante Stamać u znanstvenom članku *Frangešove „sile pokretnice“* (1990.), referirajući se na *Povijest hrvatske književnosti* Ive Frangeša, upozorava da će knjige poput povijesti književnosti uvijek pobuđivati pozornost među čitateljima i širom javnosti zbog tih svojih osobitosti – potrebe za pridržavanjem teorijskih pravila i prikazom činjeničnog stanja pa i konačnih ocjena. David Perkins svoje teze o žanru povijesti književnosti predstavlja u svojoj knjizi *Is literary history possible?* (1992.), zbog zanimljivosti sadržaja uvodi ideju bliskosti povijesti književnosti s pripovijesti ističući vođenje pripovjedača kroz radnju koji ukazuje na važnost vremena i prostora, oslikavanja stanja jedne stvari i promjenu stanja te stvari i sl. Kako se već da i naslutiti iz takvih teza, Perkins upozorava i na upitnost istinitosti prikazivanja prošlosti jer je prilikom tog prikazivanja prošlosti, kao i izbora pa i uspjehosti književnika i njihovih djela, u svakom povjesničaru književnosti prisutna i osobna (često i nesvjesna) sklonost ili, kako to Perkins naziva – želja i čežnja. Nije, dakle, riječ o lažnoj povijesti, nego o različitim vidovima njezina čitanja. Zbog toga bi književni povjesničari trebali posvijesti svoje sklonosti/želje/čežnje prema temi kojom se bave te ih prilikom rada maksimalno umanjiti, a čitatelji koristiti različite izvore informacija i čitati knjige različitih pristupa temi da bi dobili sveobuhvatniji dojam o temi i oblikovali svoj stav. O važnosti sistematizacije književnih pojava govorio je i u poglavlju *Literary Classifications: How Have They Been Made?* u svojoj knjizi *Is literary history possible?* (1992.) gdje je istaknuo potrebu za oblikovanjem jedinica koje bi se lakše mapiralo jer *klasifikacije mapiraju kulturni svijet*. Navedeno podsjeća na Gustavea Lansonu koji je u članku *Metode istorije književnosti* (1996.) iznio ideju da povijest književnosti treba prikazivati opći književni život i razvoj, ali i da treba biti u službi prikazivanja dijela povijesti jedne nacionalne povijesti, a osobito kulturne. Vladimir Biti u svojoj knjizi *Strano tijelo pripovijesti* (2000.) u obliku poglavlja propituje sljedeće teme: *Izvor povijesti, Diskurz povijesti, Historiografska fikcija, Povijest književnosti – književnost kao povijest?, Periodizacija kao identifikacija, Književnost kao pamćenje, povijest književnosti kao sjećanje*. Autor se slaže s teorijom Hydena Whitea iznesenom u knjizi *Tropics of Discourse, Essays in Cultural Criticism* u kojoj prikazuje četiri tropa koje povjesničari koriste u svom radu, to su metafora, metonimija, sinegdoha i ironija te smatra da se jedan prikaz povijesti ne može smatrati konačnim i jedinim, ali da svako povijesno prikazivanje mora proći kroz objektivni znanstveni alat, ukazuje i na misao da je predodžba povijesti kao objektivne znanosti neodrživa, ali i da je upitna istinitost njezina izvještavanja. Osim toga, Biti ističe da su izvori za povijesne situacije nastajali u uvjetima i okolnostima koji su također ideologizirani, a da su povjesničari, htjeli, ne htjeli to priznati, zarobljeni u svojim okvirima kroz koje promatraju povijesna zbivanja i analiziranju tekstove.

Cilj i hipoteze Istraživanja (maksimalno 700 znakova s praznim mjestima)

Cilj istraživanja je analizirati književnopovijesni znanstveni i stručni rad Vatroslava Jagića i hrvatske književne povijesti iz 19. stoljeća te prikazati različitosti i problematičnosti metodoloških pristupa u njima, periodizacijskih pristupa u prikazivanju povijesti hrvatske književnosti, ideoloških utjecaja, obilježja stila, Jagićev potencijalni utjecaj na razvoj žanra i sl. Također, istražiti će se i koje su ideje autori preuzimali/nasljeđivali od prethodnih povjesničara. Na taj će se način pridonijeti boljem tumačenju književne historiografije 19. stoljeća i njezinu utjecaju na dvadesetostoljetnu. S obzirom na

Poslijediplomski sveučilišni studij
Književnost i kulturni identitet

Obrazac 1
Prijava teme doktorske disertacije

to da je cjelokupni rad Vatroslava Jagića, ali i njegova *Historija književnosti naroda hrvatskoga i srbskoga* (1867.), dao značajan doprinos u oblikovanju žanra književne povijesti, ovo istraživanje pokušat će potvrditi da je upravo Vatroslav Jagić začetnik metodološkog usustavljanja žanra povijesti književnosti, a da je njegova povijest hrvatske književnosti prva moderna povijest hrvatske književnosti. Nezaobilazno će biti i potvrđivanje ovisnosti oblikovanja žanra književnih povijesti o različitim znanstvenim sklonostima i spoznajama, ideološkim stavovima pa i osobnim htijenjima povjesničara. Drugim riječima, ne postoji književna povijest lišena subjektivnosti.

Rad će se zasnivati na nekoliko hipoteza:

1. Vatroslav Jagić smatra se utemeljiteljem hrvatske književne povijesti u hrvatskoj znanosti o književnosti.
2. Jagićeva *Historija književnosti naroda hrvatskoga i srbskoga* (1867.) prva je moderna hrvatska književna povijest.
3. Hrvatske književne povijesti 19. stoljeća postavile su temelj žanru hrvatske povijesti književnosti.
4. Teorijske implikacije promjena žanra povijesti književnosti nakon postrukturalizma pridonose iscrpnijem istraživanju književnopovijesnog rada Vatroslava Jagića, ali i proučavanju razvoja žanra uopće u 19. st.

Korpus i metodologija istraživanja (maksimalno 6500 znakova s praznim mjestima)

U središtu korpusa istraživanja naći će se primarno Jagićev književnopovijesni znanstveni i stručni rad s kojim je otpočeo 60.-ih godina 19. stoljeća u Zagrebu pa sve do radova koje je objavljivao u inozemstvu. Zbog velikog broja napisanih i objavljenih radova ovdje se kronološkim redoslijedom navodi samo jedan njihov dio:

1. *Pabirci po cvieću našega narodnoga pjesništva*, Program Kravljevske gimnazije u Zagrebu koncem školske godine 1861., 1861.
2. *Hrvatsko stihotvorstvo*, Književnik, I, br. 3, Zagreb, 1864
3. Paul Jos. Šafarik's *Geschichte der südslavischen Literatur. I. Slowenisches und glagolitisches Schriftthum*, Književnik, I, br. 3, Zagreb, 1864.
4. *Ogledalo književne poviesti jugoslavjanske. Na poučavanje mladeži nacrtao prof. S i m e L j u b i ć. Knjiga I., str. 344 u moj osmini*, Književnik II, 1865., Književnik, II, br. 4, Zagreb, 1865
5. *Literatura Jihoslovanův v užším smyslu (t. j. Chorvato-Srbův)*, Slovník naučný, Díl čtvrtý I – Lžidimitrij, 1865.
6. *Stari spomenici pisma i jezika jugo-zapadnih Slovjena od IX. do XII. Vieka od J. Sreznjevskoga. S primjetbami i izpravci.*, Književnik III, br. 1, Zagreb, 1866.
7. *Обзоръ исторіи славянскихъ литературъ, Нapisao ga A. N. Пypинъ (i poljsku literaturu) V. D. Spasovičъ. S. Peterburg 1865.*, Književnik, III, br. 1, Zagreb, 1866.
8. *Kratak priegled hrvatsko-srbske književnosti od posljednje dvie-tri godine*, Književnik, III, br. 4, Zagreb, 1866.
9. *Historija književnosti naroda hrvatskoga i srbskoga*, Knjiga prva, Staro doba, Zagreb, Štamparija Dragutina Albrechta, 1867.
10. *Istorija srpske književnosti. Pregled ugadjan za školsku potrebu. Napisao Stojan Novaković. 1867 u Beogradu; u 8. str. XII i 326. Rad Jugoslavenske akademije znanosti i umjetnosti, knj. I, Zagreb, 1867.*
11. *Trubaduri i najstariji hrvatski lirici*, Rad Jugoslavenske akademije znanosti i umjetnosti, knj. IX, Zagreb, 1869.
12. *Srpska bibliografija za noviju književnost 1741-1867. Sastavio Stojan Novaković. Na svijet izdalo srpsko učeno društvo. U Biogradu 1869.*, Rad Jugoslavenske akademije znanosti i umjetnosti, knj. XI, 1870.
13. *Prilozi k historiji književnosti naroda hrvatskoga i srbskoga*, Arkiv za povjestnicu jugoslavensku, knj. IX, 1868.
14. *Živi li, napreduje li naša književnost?*, Vienac, I, br. 1, Zagreb, 1869.

Poslijediplomski sveučilišni studij
Književnost i kulturni identitet

Obrazac 1
Prijava teme doktorske disertacije

15. *Plodovi književnosti hrvatsko-srbske od posljednje dvie godine*, Vienac, I, br. 3, Zagreb, 1869.
16. *Ogledi stare hrvatske proze IV. Život Aleksandra Velikoga*, Starine, knj. III, Jugoslavenska akademija znanosti i umjetnosti, Zagreb, 1871.
17. Predgovor, u: *Pjesme Mavra Vetranovića Čavčića*, knjiga treća, skupili Dr. V. Jagić i Dr. A. Kaznačić, Stari pisci hrvatski, Jugoslavenska akademija znanosti i umjetnosti, Zagreb, 1871.
18. *Pjesme Nikole Dimitrovića i Nikole Nalješkovića*, knjiga peta, skupili Dr. V. Jagić i Dr. Gj. Daničić, Stari pisci hrvatski, Jugoslavenska akademija znanosti i umjetnosti, Zagreb, 1873.
19. *Jireček Josef, Rukovět k dějinám literatury české do konce XVIII věku ve způsobě slovníka životopisného a knihoslovného. V Praze 1874-1876. (handbuch der böhmischen Literaturgeschichte bis zum Ende des XVIII. Jahrh. In der Art eines bio- und bibliographischen Wörterbuchs)* Archiv für slavische Philologie, I, sv. 3, Berlin, 1876.
20. *Památky staré literatury české, číslo I. Nová rada. Báseň pana Smila Flašky z Pardubic. K tisku připravil a výklady opatřil Dr. Jan Gebauer. (Denkmäler der alttschechischen Literatur, Nr. I. Der neue Rath. Ein Gedicht des Herrn Smil Flaschka aus Pardubitz. Mit kritischen und exeget. Bemerkungen versehen von Dr. J. Gebauer)*, V Praze 1876., Archiv für slavische Philologie, II, sv. 2, Berlin, 1877.
21. *Vatroslav Jagić, Über die Sprache und Literatur der heutigen Bulgaren*, Deutsche Rundschau, VI, br. 10, Berlin, 1880.
22. *Iz istorii romana i pověsti. Materialy i izsledovanija A. N. Veselovskago. Vypusk pervyj: grekovizantijskij period. Sěb.*, Archiv für slavische Philologie, X, sv. 1-2, Berlin, 1887.
23. *Ruska književnost u 18. stoljeću*, Matica hrvatska, Zagreb, 1895.

Drugi dio korpusa čine povijesti književnosti koje su nastale u 19. stoljeću, a koje će se također analizirati s ciljem predstavljanja njihovih metodoloških načela:

1. *Dragutin Seljan, Početak, napredak i vrednosti Literature Ilirske s kratkim geografičko-statističkim opisom Ilirskih deržavah*, 1840.
2. *Milan Bogović, Kratki pregled naše književnosti od g. 1835. do najnovije doba*, 1853.
3. *Antun Mažuranić, Kratki pregled stare literature hervatske*, 1855.
4. *Vatroslav Jagić, Kratki priegled hrvatsko-srbske književnosti u posljednje dvie-tri godine*, 1866.
5. *August Šenoa, Hrvatska književnost*, 1865.
6. *Šime Ljubić, Ogdalo književne poviesti jugoslavjanske (I/1864, II/1869)*
7. *Pavel Josef Šafarik, Geschichte der sudslavischen Literatur*, 1864.-1865.
8. *Vatroslav Jagić, Historija književnosti naroda hrvatskoga i srbskoga*, 1867.
9. *Luko Zore, Kratki pregled razvitka naše književnosti u Dubrovniku*, 1869.
10. *Armin Pavić, Historija dubrovačke drame*, 1871.
11. *Ivan Filipović, Kratka poviest književnosti hrvatske i srbske*
12. *Ivan Milčetić, Hrvati od Gaja do godine 1850.*, 1878.
13. *Ivan Radetić, Pregled hrvatske tradicionalne književnosti*, 1879.
14. *Antun Pechan, Povjest hrvatske književnosti*, 1883.
15. *Ivan Broz, Crtice iz hrvatske književnosti*, 1886.-1888.
16. *Platon A. Kulakovski, Ilirizm – Izsledovanie po istorii horvatskoj literatury perioda vozroždenija*, 1894.
17. *Ferdo Miler, Povijest književnosti u primjerima*, 1895.
18. *Gjuro Šurmin, Povjest književnosti hrvatske i srpske*, 1898.
19. *Milorad Medini, Povjest hrvatske književnosti u Dalmaciji i Dubrovniku*, 1902.
20. *Gjuro Šurmin, Hrvatski preporod I. i II.*, 1903.-1904.
21. *Nikola Andrić, Pod apsolutizmom – historija šestoga decenija hrvatske književnosti 1850.-1860.*, 1906.

Poslijediplomski sveučilišni studij
Književnost i kulturni identitet

Obrazac 1
Prijava teme doktorske disertacije

22. Milan Marjanović, *Iza Šenoa*, 1906.
23. Branko Vodnik, *Slavonska književnost u XVIII. vijeku*, 1907.
24. Franjo Bučar, *Povijest hrvatske protestantske književnosti za reformacije*, 1910.
25. Branko Vodnik, *Povijest hrvatske književnosti. Knjiga I. Od humanizma do potkraj 18. stoljeća*, 1913.)

Nakon iščitavanja svih Jagićevih radova i povijesti književnosti 19. stoljeća napraviti će se analiza Jagićeva književnopovijesnog rada i njegove uloge u razvoju žanra povijesti književnosti u 19. stoljeću te svih navedenih književnih povijesti 19. stoljeća i to s obzirom na pitanja metodološkog pristupa, periodizacije povijesnih razdoblja hrvatske književnosti, ideoloških utjecaja, obilježja stila i utjecaja na druge povjesničare. Posebna analiza bit će usmjerena na oblikovanje žanra povijesti književnosti u 19. stoljeću kao i na pitanje u kojoj su mjeri onodobna istraživanja zacrtala smjer razvoja povijesti književnosti u 20. stoljeću.

Očekivani znanstveni doprinos predloženog istraživanja (maksimalno 500 znakova s praznim mjestima)

S obzirom na brojnost književnopovijesnih radova Vatroslava Jagića koje je pisao i objavljivao u Zagrebu i inozemstvu, njihova analiza pridonijet će boljem rasvjetljavanju Jagićeva rada i njegovu utjecaju na razvoj moderne književne povijesti u hrvatskoj znanosti o književnosti. S druge pak strane sveobuhvatna analiza književnih povijesti 19. stoljeća doprinijet će boljem spoznavanju važnosti književnih povijesti u tom vremenu, a samim time i boljem razumijevanju razvoja žanra uopće. Osim toga, uvidom u njihove metodološke pristupe, ideje o periodizaciji hrvatske književnosti, ideološke utjecaje, obilježja stila, preuzimanje ideja od prethodnih povjesničara te utjecaj na buduće, uvidjet će se i *nasljedne linije* metodoloških pristupa koji su se zadržavali i u kasnijim povijestima. Predstavljanjem i analizom svih Jagićevih radova vezanih uz književnopovijesna pitanja i njegove *Historije književnosti naroda hrvatskoga i srbskoga* (1867.) prvi će se put dati cjelokupan i detaljniji uvid u navedenu problematiku te će se također ukazati i na Jagićev utjecaj na razvoj hrvatske povijesti književnosti, kao i na važnost njegove *Historije*. Na taj će se način potvrditi ideja te povijesti književnosti kao prve moderne povijesti književnosti u nas. S obzirom na dosadašnja istraživanja, rad će potvrditi žanr kao spoj objektivnih spoznaja i subjektivnih procjena autora.

Popis literature (maksimalno 15 referenci)

1. Barac, Antun, *Između filologije i estetike*, u: *Suvremenik*, XX, sv. I, Zagreb, 1929.
2. Barthes, Roland, *Istorija ili književnost*, u: *Književnost, mitologija, semiologija*, Biblioteka Sazvežđa, knjiga 27, drugo izdanje, Nolit, Beograd, 1979.
3. Biti, Vladimir, *Pripitomljavanje drugog, Mehanizam domaće teorije*, Hrvatsko filozofsko društvo, Zagreb, 1989.
4. Biti, Vladimir, *Strano tijelo pri/povijesti, Etičko-politička granica identiteta*, Hrvatska sveučilišna naklada, Zagreb, 2000.
5. Brešić, Vinko, *Hrvatska književnost 19. stoljeća*, Alfa, Zagreb, 2015.
6. Certau, de Michel, *Reading Past, Literature and History*, ur. Tamsin Spargo, Palgrave, 2000.
7. Colebrook, Claire, *New Literary Histories. New Historicism and contemporary criticism*, Manchester University Press, Manchester and New York, 1998.
8. Flaker, Aleksandar, *Povijest književnih ideja ili povijest književnosti?*, u: *Stiske formacije*, Sveučilišna naklada Liber, Zagreb, 1986.
9. Lansone, Gustave, *Metoda istorije književnosti*, u: *Putevi*, XII, br. 6, 1996.
10. Perkins, David, *Is literary history possible?*, The Johns Hopkins University Press, Baltimore and London, 1992.
11. Šicel, Miroslav, *Dosadašnje koncepcije povijesti hrvatske književnosti*, u: *Stvaraoci i razdoblja u novijoj hrvatskoj*

Poslijediplomski sveučilišni studij
Književnost i kulturni identitet

Obrazac 1
Prijava teme doktorske disertacije

književnosti, *Analize i sinteze, Knjižnica studija i monografija o hrvatskoj kulturnoj baštini*, Matica hrvatska, Zagreb, 1971.
12. Škreb, Zdenko, *Povijest književnosti*, u: *Studij književnosti*, Školska knjiga, Zagreb, 1976.
13. White, Hayden, *Metahistory, The Historical Imagination in Nineteenth-century Europe*, The Johns Hopkins University Press, Baltimore & London, 1973.
14. Žmegač, Viktor, *Metodološki problemi književne povijesti*, u: *Književnost i zbilja*, Školska knjiga, Zagreb, 1982.
15. Žužul, Ivana, *Izmišljanje književnosti, Učinci fikcije u povijestima hrvatske književnosti*, Meandarmedia, Zagreb, 2019.

IZJAVA

Izjavljujem da nisam prijavio/prijavila temu doktorske disertacije (s istovjetnom temom) ni na jednom drugom sveučilištu.

U Osijeku _____

18. travnja 2019.

_____
Potpis

Napomena¹

Mentorica doktorske disertacije: izv. prof. dr. sc. Ivana Žužul.

Molimo Vas da ispunjeni Obrazac 1 pošaljete u elektroničkom i u tiskanom obliku (potpisan) referentu za doktorski studij u Uredu za studentska pitanja.

¹ U napomeni navesti budućega mentora.